

[Bækgaard.]

lige rotation i boligmarkedet, som i øjeblikket på grund af huslejerestriktionerne er så godt som gået i stå, igen fremkaldes i det omfang, som er nødvendigt for normaliseringen. Derfor må den normale sikring ikke gå ud over det rimelige, d. v. s. den må ikke give tilskyndelse for den enkelte familie til at blive siddende i en måske både for lille og for kostbar bolig på trods af familiens talmæssige vækst og på trods af dens normale økonomiske muligheder for at klare sig selv. Indretter man en ordning, hvor noget sådant alligevel bliver tilfældet, drejer det sig ikke længere om en boligsikringsordning, men om en ordning til udligning af indtægter, og det anser vi for at være en forfejlet disposition.

Det er naturligvis på ingen måde nemt her at få slået fast, hvad kriteriet skal være, men man kunne jo begynde med at slå fast, at grænsen for sikring må ophøre ved en bestemt skattepligtig indtægt, som vi i hvert fald ikke synes bør ligge højere end f. eks. 24.000 kr. for en normalfamilie med 2 børn. Grænsen kan i øvrigt være afhængig af børneantallet og det deraf flydende boligbehov. Det næste, der må fikseres, er den procent af den skattepligtige indtægt, som af normalfamilien kan anvendes til boligudgifter, og her er det vor opfattelse, at man bør fikserer et tal, der stadig giver en tilskyndelse til at søge ind i en billigere bolig, når chancen for en sådan melder sig. Vi mener, at en fast procentsats ikke bør sættes til under en fjerdedel af den skattepligtige indtægt. Normalfamiliens boligbehov for 4 personer er en bolig, der mindst omfatter 2 værelser med 1 kammer, og en sådan koster i nybyggeriet i dag måske 8.000 kr. om året. Huslejetilskuddet vil i så fald andrage 2.000 kr. Vi nævner dette eksempel, fordi vi gerne vil slå fast, at efter vor opfattelse bør grænseindkomsten være den variable størrelse, svingende med børnetallet og måske svingende efter den status, familien har som arbejdende eller ikke-arbejdende — det sidste med særligt henblik på folkepensionister — mens huslejeandelen af indtægten bør være en fast størrelse i alle tilfælde.

Vor anden hovedindvending, den, der drejer sig om den tekniske uoverskuelighed af ordningen, vil også, hvis man blot lader

grænseindkomsten variere, med fastholdelse af husleje procenten blive stærkt reduceret. Vi tror, det vil medføre en langt større overskuelighed for den, der skal disponere sine boligforhold, hvilket er af meget stor betydning, netop når spørgsmålet om den nødvendige rotation i boligmassen igen kommer ind i billedet.

Med hensyn til vor tredje indvending, som drejer sig om den økonomiske uoverskuelighed, den, ministeren også er inde på i sin fremsættelse, hvori han siger, at det er vanskeligt at foretage noget sikkert skøn over, hvor meget hans boligsikringsordning vil koste, fordi man ved for lidt om indtægtsfordelingen og ikke kender huslejevurderingens resultat, vil vi gerne anføre, at det efter vor opfattelse er helt nødvendigt at skaffe sig et bedre overblik over indtægtsfordelingen. Måske kunne man have brugt skemaerne fra huslejevurderingen hertil; det kunne vel have givet et sikrere skøn end det, man har i dag, men det er jo et overstået stadium. Imidlertid skulle det vel ikke være uoverkommeligt at få oplysninger frem fra skattevæsenet i de enkelte kommuner netop i forbindelse med huslejevurderingsskemaerne. Selv om dette skulle tage nogen tid, mener vi, at man hellere må ofre denne fremfor at kaste sig ud i noget uoverskueligt, der senere vil kunne medføre betydelige vanskeligheder for modtageren i tilfælde af, at væsentlige ændringer vil blive nødvendige.

Vi vil gerne afslutte disse bemærkninger med at sige, at vi vil afvente resultatet af udvalgsbehandlingen, før vi tager endelig stilling til lovforslaget.

Dernæst få bemærkninger til forslag til lov om ændring i lov om boligbyggeri. Forslaget svarer til den anden reguleringslov, men gælder for det almennyttige byggeri, altså det byggeri, der er opført enten med statsstøtte eller med kommunal støtte. Det er indlysende, at lejen i dette byggeri må reguleres opad på samme måde, som man forudser en regulering i det private byggeri, da der ellers i givet fald, når udlejningsforholdet netop gennem normalisering bliver mere normalt, end det er i dag — hvis det da nogen sinde bliver det — vil ske en udlejningsdiskriminering mellem det private og det offentlige byggeri til fordel for det sidste. Vi har i særlig grad haft opmærksom-